

„Láska má svůj vlastní rytmus.“
Od autorky hitu Slunce je také hvězda.

MŮJ PRVNÍ TANEČ

An illustration of a couple dancing. The man is wearing a white shirt and black pants, and the woman is wearing a white top and a long, flowing, translucent skirt. They are in a close embrace, with the man's arms around the woman. The background is a solid teal color, and the title text is overlaid on the illustration. There are also several pink and red flowers scattered around the text.

nicola yoon

COO
BOO

Můj první tanec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Nicola Yoon

Můj první tanec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MŮJ
PRVNÍ
TANEC

nicola yoon

COO
BOO

Mojí mamince,
která se i teď, po tom všem, stále usmívá.
A mému tchánovi,
který se usmíval až do konce.

Kniha lásky – to je nudný čtení
Je to těžká bichle, dlouhá k nesnesení
Přečíst ji celou trvá roky
Její stránky plní grafy, znaky, pokyny
Jak mám svůj první tanec zatančit
Teď mi z ní ale čteš ty, a to je jiný
Ty mi ji klidně můžeš číst
Od jara až do zimy

Peter Gabriel, „The Book of Love“

Lásku skoro nikdo nepřežije.

Helen Fisherová

KAPITOLA 1

Moje lepší já

Knížky nade mnou ztratily svoji kouzelnou moc. Dřív, když jsem měla depku nebo zrovna bloudila někde ve vyprahlé pustině mezi smutkem a vztekem, stačilo sáhnout po kterémkoli hřbetu z poličky mých neoblíbenějších, zapadnout do chlupatého růžového křesla a začíst se. Už u třetí, nejpozději u čtvrté kapitoly jsem se cítila líp.

Jenže teď pro mě knihy nejsou nic víc než jen písma uspořádaná do správně napsaných slov, gramaticky funkčních souvětí, dobře vystavěných odstavců a tematicky koherentních kapitol. Už na nich není nic kouzelného. Neunášejí mě do jiných světů.

V minulém životě jsem byla knihovnice, takže mám knihy uspořádané podle žánru. Největší sekce byla Současná romantická literatura, tedy než jsem ji začala rozdávat. Můj úplně neoblíbenější titul je *Dortíky a pusinky*. Teď ho vytáhnu z poličky a zalistuju; dávám mu poslední šanci, aby začal kouzlit. Nejlepší scéna je, když se praktická šéfkuchařka a atraktivní, neustále zadumaný kuchař se záhadnou minulostí hádají v kuchyni. Dojde

i na jídelní bitku, na konci jsou oba celí od mouky a polevy. Pak následuje líbání a spousta slovních hříček se sladkostmi:

Cukříku.

Ty tvoje sněhové pusinky.

Sbíhají se mi na tebe sliny.

Před půl rokem by mi takhle přeslazená scéna připadala nádherně k nakousnutí (chápete, že jo?).

Ale teď? Nic.

A vzhledem k tomu, že slova se od posledně určitě nezměnila, nezbyvá než si přiznat, že problém není v knize.

Problém je ve mně.

Zavřu knížku a položím ji na hromadu dalších, kterých se chci taky zbavit. Zítra mě čeká poslední cesta do knihovny a pak už budou všechny moje zamilované romány pryč.

Máma nakoukne do dveří, zrovna když je začnu skládat do batohu. Pohledem putuje ode mě dolů k věži vyskládaných knížek, pak nahoru ke čtyřem prázdným policím a zpátky ke mně.

Zamračí se a zdá se, že má něco na jazyku, nakonec to ale neřekne. Místo toho natáhne ruku a podává mi svůj telefon. „Tvůj otec s tebou chce mluvit.“

Zavrtím hlavou tak prudce, že mě copánky šlehnou po tváři.

Znovu bodne rukou s telefonem do vzduchu směrem ke mně. „Vem si to. Vem si to,“ vysloví nehlasně.

„Ne, ne, ne,“ odmítnu, taky nehlasně.

Nikdy jsem neviděla hádku dvou mimů, ale takhle nějak by to asi vypadalo.

Máma vstoupí úplně do pokoje. Uvolní tím ve dveřích zrovna tolik místa, že se kolem ní dokážu prosmýknout. Upaluju chodbou a vmžiku se zamknu v koupelně.

Mámino nevyhnutelné zaklepaní přijde deset vteřin nato.

Otevřu.

Máma se na mě podívá a vzdychne.

Vzdychnu na ni taky.

Většina naší komunikace se poslední dobou odehrává pouze ve formě těchhle krátkých vzdychnutí. Máma má vzdechy Frustrované, Ztrápené, Podrážděné, Netrpělivé a Zklamané.

Ty moje jsou hlavně Zmatené.

„Yvetto Antoinetto Thomasová,“ řekne. „Jak dlouho s tímhle ještě hodláš pokračovat?“

Odpověď – a myslím, že na ni mám právo – je „navždycky“.

Na tátu budu naštvaná už navždycky.

Namísto by byla spíš jiná otázka: jak to, že se nezlobí ona?

Zastrčí telefon zpátky do kapsy zástěry. Na čele a v krátkém afro účesu má poprašek mouky, takže vypadá, jako by najednou zešedivěla.

„Takže dáváš pryč další knížky?“ zeptá se.

Přikývnu.

„Dřív jsi je milovala,“ poznamená. Řekne to tónem, jako kdybych se je chystala spálit na hranici, ne je darovat do knihovny.

Podívám se jí do očí. Připadá mi, že tohle by mohla být naše chvílka. Jestli je ochotná se bavit o tom, jak se

zbavuju knížek, třeba bude ochotná probrat i něco opravdického, třeba tátu a rozvod a jak na tom od té doby jsme.

„Mami –“ začnu.

Ona ale uhne pohledem, otře si dlaně do zástěry a přeruší mě. „Jdeme s Danicou péct brownies,“ oznámí mi. „Pojď nám dolů pomoci.“

Pečení je u ní novinka. Začala s tím v ten den, kdy se táta odstěhoval z našeho bývalého domu, a od té doby nepřestala. Když zrovna nemá službu v nemocnici, neustále něco peče.

„Mám večer sraz s Martinem, Sophie a Cassidy. Chceme začít plánovat ten letní roadtrip.“

„Ty teď pořád někde lítáš,“ řekne máma.

Nikdy nevím, co na podobné věci odpovědět. Není to otázka, není to výčitka, ale přitom je v tom kousek obojího. Místo odpovědi hledím na její zástěru. Je na ní nápis *Kuchařka chce pusu* a obrázek obrovských červených rtů našpulených k polibku.

Je fakt, že teď doma moc nebývám. Představa, že příštích několik hodin strávím s ní a svojí sestrou Danicou u pečení, mě naplní ne *úplným* zoufalstvím, ale něčím docela podobným. Danica se na to perfektně vystrojí do vintage zástěry a sladěného kuchařského čepce, který si posadí doprostřed nadýchaného afra. Bude vykládat o svém novém klukovi, ze kterého je (šíleně) nadšená. Máma bude vyprávět krvavé historky z pohotovosti a trvat na tom, že se bude poslouchat reggae, něco staromódního jako Peter Tosh nebo Jimmy Cliff. Případně, pokud si Danica prosadí svou, si pustí nějaký trip-hop. Danica

to bude celé dokumentovat na síť. Obě budou předstírat, že v naší rodině je všechno v dokonalém pořádku.

Všechno ale fakt v pořádku není.

Máma znovu vzdychne a promne si čelo. Moučný poprašek se ještě víc rozprostře.

„Máš tady mouku,“ řeknu a natáhnou se k ní, abych ji ometla.

Máma před mojí rukou uhne. „Nech to být. Stejně se to hned zase zamoučí.“ Máma pochází z Jamajky. Do Ameriky se s babičkou a dědou přestěhovali, když jí bylo čtrnáct. Jamajský přízvuk má, jenom když je nervózní nebo je z něčeho špatná. V tuhle chvíli je sice sotva patrný, ale slyším ho.

Otočí se a jde zase dolů.

Oblékám se a snažím se přitom nemyslet na naši hádku-nehádku, ale stejně na ni nakonec myslím. Proč je tak nešťastná z toho, že se zbavuju posledních knížek o lásce? Jako by byla zklamaná, že nejsem stejná jako před rokem.

Ale já přece nemůžu být stejná. Jak taky? Kéž by se mnou jejich rozvod mával tak málo jako s ní a s Danicou. Kéž bych s nimi mohla bezstarostně péct sladkosti. Kéž bych mohla zase být ta dcera, která si myslí, že její rodiče, a táta zvlášť, jsou dokonalí. Dcera, která doufá, že jednou najde přesně takovou lásku jako oni dva. Na „a žili šťastně až do smrti“ jsem věřila, protože tak to měli oni.

Chci se vrátit zpátky a nevědět to, co vím teď.

Jenže když už jednou člověk něco ví, nejde se toho zbavit.

Už nikdy nemůžu nevědět, že táta mámu podváděl.

Už nikdy nemůžu nevědět, že nás všechny opustil
kvůli jiné ženě.

Mámě se stýská po tom, jaká jsem byla, když jsem
zbožňovala ty zamilované románky.

Mně se po mém starém já stýská taky.

KAPITOLA 2

(Bývalé) oblíbené žánry literatury o lásce

Současná romance

- 1) Z nepřátel milenci – Hledání odpovědi na věčnou otázku: jestlipak se ti dva nakonec pobijí, nebo políbí? Děláním si srandu. Samozřejmě že se políbí.
- 2) Milostný trojúhelník – Na milostné trojúhelníky jsou všichni zasedlí, ale ve skutečnosti jsou skvělé. Existují proto, aby si hlavní postava mohla zvolit jednu z verzí sebe sama: buď tu, kterou byla, nebo tu, kterou se teprve stává. Poznámka: V případě, že si budeš muset vybrat mezi upírem a vlkodlakem, vyber si rozhodně upíra. Viz 1) níže pro rozbor toho, proč si máš (samozřejmě) zvolit upíra.
- 3) Druhá šance – Teď je mi jasné, že tohle je nejvíce nerealistický ze všech žánrových motivů. Když ti někdo jednou ublížil, proč bys mu měl/a dávat šanci ti ublížit znovu?

Paranormální romance

- 1) Upíři – Jsou sexy a budou tě milovat doslova věčně.
- 2) Andělé – Mají křídla, kterými tě obejmou nebo tě pomocí nich dopraví, kam potřebuješ.
- 3) Měňavci – Proměňují se hlavně v jaguáry a levharty, ale i v jiné velké kočkovité šelmy. Jednou jsem se pokoušela číst něco o lidech, co se měnili v dinosaury. Tyranosaury rexe, pteranodony, apatosauy atd. Byli přesně tak děsiví, jak si myslíte.

KAPITOLA 3

Jednu knihu tu nech, jinou si vem

Když druhý den ráno sejdu dolů, máma už je pryč, odešla na směnu. Danica sedí u jídelního stolu a fotí si brownies, co s mámou upekly. Jsou vyskládané do pyramidy na jednom z nových nóbl dortových podnosů, co máma pořídila. Danica vyznává focení z dynamických úhlů. Naklápí telefon, krouží kolem pyramidy z brownies a energicky fotí jeden snímek za druhým. Nasypu si lupínky a posadím se k ní. Jsme v tomhle bytě už šest měsíců, ale pořád mám pocit, že je to dočasné, jako bych tu byla jenom na návštěvě. Stále čekám, že se vrátí můj skutečný život.

Proti našemu bývalému domu je to tu malé. Chybí mi naše vlastní malá zahrádka za domem. Teď sdílíme dvůr s dvanácti dalšími byty. V našem domě byly dvě koupelny, tady je jenom jedna. Hlavně se mi ale stýská po tom, jak byla každá místnost plná našich vzpomínek.

Danica si vybere jednu fotku a pošoupne telefon ke mně, abych si prohlédla její příspěvek. „Ani není poznat, že jsou spálený,“ prohlásí hrdě.

Má pravdu. Vážně vypadají dokonale. Scrolluju jejími příspěvky. Je tam selfíčko s mámou, kde jsou obě zamou-

čené, drží velký kus čokolády a smějí se – při pohledu na tu fotku mě zamrzí, že jsem nezůstala a nepekla s nimi. Pročtu si hashtagy – #pečenímamkou #kouzelnýčernošský-pekařky #totálnědokonalýbrownies – a vrátím jí telefon.

„Jak to, že nejsi na brunchi?“ zajímá se Danica.

Nedělní dopoledne většinou trávím s nejlepšími kamarády v Surf City Waffle, což je naprosto nejlepší vaflárna v Los Angeles. Dneska ale nějak nikdo neměl čas.

„Všichni něco mají,“ řeknu.

„Takže zůstaneš doma, jo?“ zeptá se. Nezní to, že by zrovna toužila po tom, abych zůstala doma.

Odložím lžičku do misky a důkladně si ji prohlédnu. Většinou vypadá se svým ohromným afrem, zářivým, třpytivým make-upem a vintage oblečky jako topmodelka ze sedmdesátých let.

Teď zrovna je ještě krásnější než normálně. Kdybych měla hádat, tipla bych si, že bude mít rande. Tipovat ale nemusím, protože vteřinu nato už někdo zvoní. Danica se rozzáří obrovským úsměvem a se zavýsknutím odběhne otevřít.

Za poslední rok randila s osmi kluky, což vychází průměrně na 0,667 kluka na měsíc, respektive 0,154 kluka na týden. To je ale jedno, hlavní problém není kvantita, dokonce ani kvalita (I když ta by rozhodně mohla být vyšší. Nerozumím tomu, proč si vybírá kluky, co jsou o tolik míň zajímaví a inteligentní než ona sama.). Problém je, že s nimi vůbec chodí. Jak to, že jsem tady jediná, kdo se z rozvodu rodičů poučil?

Nechám misku na stole a pokusím se vyklouznout přes obývací, abych se s nimi nemusela potkat. Smůla.

„Čaa, Evie,“ pozdraví mě ten kluk. Protáhne slovo „čau“, jako by mělo víc než jednu slabiku.

„Čau,“ pozdravím a snažím se vybavit si jeho jméno. Má na sobě surfařské kraťasy a tričko bez rukávů, jako by se chystal na pláž nebo se z ní zrovna vrátil. Je běloch, vysoký a svalnatý a má dlouhé, rozčuchané blond vlasy. Kdyby byl kus nábytku, byl by hodně pěkný koberec s dlouhým vlasem.

Pár vteřin tam trapně postáváme, až nás Danica vysvobodí. „Říkali jsme si s Benem, že bychom šli do kina,“ prohodí. „Můžeš se přidat, jestli chceš.“

Jejich výrazy mi ale jasně sdělují dvě věci:

#1: Nemají ani trochu v plánu jít do kina. Mají v plánu zůstat tady. Sami. Doma. Aby se mohli šmajchlovat. a taky

#2: I kdyby šli do kina, nebyli by moc šťastní, kdybych se přidala.

Proč mi to vůbec navrhuje? Z lítosti, nebo co?

„Nemůžu. Ale užijte si to,“ řeknu. Nemám na práci nic jiného než dojet do knihovny a zbavit se knížek, ale kdybych jim tohle řekla, přišla bych si jako zoufalec. Jdu se nahoru obléknout.

Na odchodu řeknu čaa, jako by to slůvko mělo víc než jednu slabiku.

Jsem už na kole na půl cesty do knihovny, když si vzpomenu, že je neděle. Knihovny mají v neděli zavřeno.

Doma je teď Danica s Benem, takže návrat moc nepřipadá v úvahu. Je nádherný jarní den, jeden z těch, kdy se ranní mlha dlouho drží při zemi a vzduch voní vláhou

a novotou. Rozhodnu se vyrazit do parku kolem asfaltových jezírek La Brea a cestou to vzít oklikou přes Hancock Park.

Čtvrť kolem Hancock Parku je od našeho bytu jenom deset minut cesty, ale klidně by mohla být na jiné planetě. Domy jsou tu velké jako hrady – chybí jenom vodní příkopy, padací mříže, draci a panny v nesnázích. Pokaždé, když tudy projíždíme, máma zmíní, že takhle obrovské domy ve městě tak sužovaném bezdomovectvím jsou prostě zločin. Na pohotovosti mnoho lidí bez domova denně ošetřuje.

Jedu pomalu, šněruju si to ulicemi a okukuju obrovské, dokonalé trávníky a drahá auta.

Po chvíli se ocitnu v ulici lemované po obou stranách jasmínovými keři a přerostlými žakarandami. Jejich větve visí do ulice a tvoří nad ní baldachýn z fialových květů. Připadám si, jako bych projížděla pohádkovým tunelem.

Slunce se schová za mrak a během chvilky se ochladí. Zastavím na chodníku a vytáhnu z batohu bundu. Už se chystám zase sednout na kolo, když si všimnu, že kousek ode mě je taková ta dřevěná budka na knihy. Je sytě modrá a má tvar miniaturního domku se sedlovou střechou a omšelými bílými dveřmi zavřenými na petlici. Na malé cedulce stojí *Bezplatná knihovnička*.

„Vy jste nám přivezla ale opravdovou spoustu knížek, má milá,“ ozve se ženský hlas, když opírám kolo o stojánek.

Vykřiknu a prudce se otočím. Hned za mnou stojí stará paní, je sotva třicet čísel ode mě.

„Kurvadrát,“ vyjeknu a hned se plácnu přes pusu. „Promiňte, nechtěla jsem být sprostá. Neviděla jsem vás.“

Paní se uchichtne a přistoupí ještě blíž. Její plet je světle vodově hnědá, jako vybledlý papír.

„Klení mi nevádí,“ řekne. „I když by mě docela zajímalo, jak asi takový kurvadrát vypadá.“

Usměju se, ale dívám se jí přes rameno. Odkud se tady vynořila?

„Tohle je vaše knihovnička?“ zeptám se.

„No, já jsem ji vyrobila, je ale pro všechny. Víte, o co jde? Cílem je, aby lidi víc četli a povídali si se sousedy, místo aby jen žili vedle sebe.“ Promne si ruce. „A co pro nás dneska máte?“

Zhoupnu batoh z ramene na zem a vytáhnu náruč knížek.

Paní si jich ode mě několik vezme a přitiskne si je na hrud. „Tohle jsou všechno oblíbené tituly,“ poznamená, když si prohlédne hřbety s názvy. Patří mezi lidi, co si při čtení nehlasně artikulují. Vypadá to, jako by pronášela nějaké podivné zaklínadlo. *Pouhý stín; Dortíky a pusinky; Vévoda osudu; Láska na kurtu; Tygří srdce.*

„Všechny jsou skvělé,“ řeknu. Vyjde ze mě skřípavý šepot. Odkášu si. „Přečtěte si je.“

„Proč se jich zbavujete?“ zajímá se.

Stojí teď ještě blíž a knížky, které si ode mě vzala, dál pevně svírá v náručí.

Vytáhnu z batohu další várku a zvažuju, že bych jí řekla pravdu. Že mám pocit, jako by mi tyhle knížky už nepatřily. Že milostné příběhy jsou jako pohádky: nejsou tu od toho, aby v ně člověk věřil celý život.

Já jsem v ně přestala věřit den po tom, co se táta odstěhoval.

Zvláštní, jak může den začít stejně jako kterýkoli jiný a skončit naprosto jinak. Někdy si říkám, že by bylo fajn mít něco jako předpověď počasí pro život. *Zítřka dopoledne se očekává obvyklé blbnutí ve škole, odpoledne však přijde dramatická zrada ze strany rodičů a do večera se připravme na hluboké zoufalství. Podrobnou předpověď přineseme po reklamě.*

Vyučovací den jsem prožila ve stavu šoku, nemohla jsem tak docela uvěřit, že až přijdu domů, táta tam nebude. O polední pauze jsem si už byla jistá, že ho dokážu přesvědčit, že se s mámou rozhodli špatně. Po škole jsem nasedla na městský autobus, dojela až do Santa Monicy a pak na kole přejela celý kampus až k budově humanitních věd, kde má táta kabinet. Vyběhla jsem schody po dvou a promýšlela přitom, co přesně mu řeknu. Možná že problém je v tom, že táta jenom neví, jak moc ho má máma ráda. Ona to nedává vždycky úplně najevo. Anebo by prostě potřebovali trávit trochu víc času jenom spolu, mimo rodičovskou roli, třeba si každý týden vyrazit ven, nebo tak. Anebo si najít nějaký společný koníček, a znovu se tak jeden na druhého „napojit“, jak o tom vždycky mluví odborníci na vztahy.

Celou chodbou k jeho kabinetu jsem proběhla přesvědčená, že mě pochopí. My dva jsme jeden druhého vždycky chápali.

Nezaklepal jsem. Měla jsem zaklepat, ale neudělala jsem to. Rovnou jsem otevřela dveře a vpadla dovnitř, doufala jsem, že ho tam najdu. Byl tam. A líbal nějakou ženu – a nebyla to naše máma.

Přejížděla jsem očima z jednoho na druhého. Snažila jsem se namluvit si, že tenhle vztah je úplná novinka, že

začal v posledních dvou dnech. To ale byla pitomost. Tohle nebyl první polibek, nebyl to ani poslední polibek. Z tohohle polibku bylo jasné, že jejich vztah má svou historii. Byl to jeden z mnoha a mnoha polibků, které rozbily naši rodinu a zlomily mámě srdce – a mně taky.

Táta si přejel dlaní po obličejí. „Evie, берушко,“ řekl. „Nezaklepalas.“

Nevím, jestli to byla výčitka.

Když nám táta s mámou oznamovali, že se rozcházejí, řekli, že se prostě odcizili. Že pořád jeden druhého milují a že milují nás dvě. Ale to byla lež. Důvod tátova odchodu stál tady přede mnou, měl na sobě nefritově zelené šaty a velké kruhové náušnice a tiskl si rukama ústa, jako by se tím nějak dalo vymazat to, co jsem viděla.

Udělala jsem několik kroků vzad, vyběhla z místnosti a tryskem utíkala chodbou a dolů ze schodů, až jsem se dostala ven. Táta za mnou volal, ale co by mi asi říkal? Od té chvíle nebylo absolutně co říct.

Ten večer mi máma řekla, že jí táta volal a popsal jí, co se stalo. Řekla, že jí je líto, že jsem to viděla. Požádala mě, abych to neříkala Danice. A prohlásila, že už o tom nikdy nechce mluvit.

Nic z toho té staré paní samozřejmě nevyprávím. Mís-to toho mlčky nastrkám poslední knihy do knihovničky. Když se po ní ohlédnu, vidím, že se tváří chápavě, jako by to všechno, co jsem nevyslovila, stejně slyšela.

Zavřu dvířka na petlici. „Tak jo, užijte si je,“ popřeju jí.

Paní ukáže na knihovničku. „Nechcete si taky nějakou knížku vzít? Pravidlo zní ,jednu knihu tu nech, jinou si vem‘.“

„Žádná tam není,“ řeknu.

„Určitě? Jsem si skoro jistá, že tam ráno někdo jednu nechal.“

Znovu otevřu dvířka a v levém zadním rohu uvidím knihu, o které mluvím.

Jmenuje se *Můj první tanec*. Je to tenký svazek v měkké vazbě se stránkami poškozenými vodou a oslíma ušima. Pod názvem je jednoduchá kresba dvou proti sobě stojících párů stop.

Prolistuju knížku a čtu si názvy kapitol: „Salsa“, „Bachata“, „Valčík“, „Tango“, „Merengue“, „East Coast swing“, „Lindy hop“. U každého tance je sekvence číslovaných nákrešů se šipkami vedoucími od jedné sady kroků k druhé.

„Asi bych tohle spíš měla nechat pro někoho, kdo se chce učit tancovat,“ usoudím a natáhnu se, že knížku vrátím do budky.

„Ten někdo byste mohla být i vy, má milá.“ Paní popojde blíž. „Vemte si ji,“ trvá na svém.

Vypadá to, že jí na tom opravdu hodně záleží, a tak knížku vezmu a hodím si ji do batohu. „Těšilo mě,“ rozloučím se a naskočím na kolo.

„Nápodobně,“ řekne. „Opatrujte se.“

Na konci bloku se otočím, že jí ještě zamávám.

Když se ale ohlédnu, už tam není.

Ujedu dva bloky, než si uvědomím, že jsem vyrazila na východ místo na západ, směrem domů. Jak to, že jsem takhle ztratila orientaci? Zastavím na krajnici a podívám se na telefon. Je po třetí. Křížuju ulice už čtyři hodiny.

Zakručí mi v žaludku, jako by mu právě taky došlo, kolik je hodin.

Vydám se domů nevyhlídkovou cestou. Šlapu rychle, ale pořád opatrně – losangeleští řidiči se někdy chovají, jako by cyklisti neexistovali. Zamknu kolo a zahnu za roh ke vstupu do našeho domu. Danica s Benem jsou na verandičce. Oba jsou tak zahledění do očí toho druhého, že si ani nevšimnou, že jsem kousíček od nich.

Některé věci člověk vidět nepotřebuje. Líbačka mladší sestry mezi ně patří. Chystám se odkašlat si a obě nás toho traumatu ušetřit. Než to ale stihnu, Danica se k němu natáhne a políbí ho.

Zatmí se mi před očima, jako v kině těsně před začátkem filmu.

A vidím.

KAPITOLA 4

Danica a Ben

Danica v naší školní jídelně. Sedí u stejného stolu jako obvykle, obklopená kamarády. V jídelně se to hemží lidmi jako vždycky. Část žáků si povídá, obědvá, směje se. Jiní – ti, co jsou vždycky sami – si nepovídají, nesmějí se. Danica je dneska extra zářivá, má na sobě fuchsiový ohoz, který nejspíš býval něčími plesovými šaty.

Zprava se k jejímu tácu přisune jiný a narazí do něj. Na druhé straně tácu je Ben a usmívá se na ni.

„Říkal jsem si, že bych tě pozval na rande,“ řekne.

„Nemáš náhodou holku?“ zajímá se Danica.

„Už ne,“ řekne Ben a nakloní se k ní. „Kdybych tě pozval ven, jak bys odpověděla?“

Danica se k němu taky nakloní. „Musíš mi tu otázku položit, jinak se to nedovíš.“

„Šla bys se mnou na rande?“

„Jasně,“ řekne. „Proč by ne?“

Tahle chvíle, oni dva na verandičce, líbají se, jako by byli na světě sami.

Danica na pláži, v noci, všude kolem jsou ohniště, každé z nich obklopené jejími přáteli, všichni se baví nebo si u ohně hřejí ruce a tváře nebo jenom pozorují odletující jiskry. Danica klopýtá po písku pryč od nich všech. Vypadá neklidně, pátrá pohledem. Projde kolem záchranářské věže číslo dvacet tři, pak dvacet čtyři. U věže číslo dvacet sedm najde Bena, není ale sám. Líbá svoji expřítelkyni, která, jak to tak vypadá, není zas tak úplně ex.

Danica leží doma ve svojí posteli, je sama. Projíždí svoje profily na sociálních sítích, maže fotky, příspěvky, komentáře. Změní si status na Single. Odebírá lajky a sledované účty, až už nikde nezůstane ani stopa po tom, že s Benem kdy chodila.

KAPITOLA 5

Vatra na pláži

Vidina skončí a skutečný svět se mi zase zaostří. Jsem zpátky na chodníku před domem, kde bydlíme.

Danica s Benem jsou pořád ještě na verandě, ale už se nelíbají. Oba na mě zírají.

Ben vypadá zmateně.

Danica se tváří rozrušeně. „Co to sakra má bejt, Evie?“ oboří se na mě a dusá po schodech dolů. „Co nás očumuješ jak úchyl?“

Stojí přímo přede mnou, je tak skutečná, že se jí můžu dotknout. Není to žádná halucinace. Přesto ale nedokážu odehnat obrazy sestry v jídelně, u ohně na pláži, o samotě doma, jak maže svoji historii s Benem na sítích.

„Já... cože?“ zadržnu se. Trochu se mi točí hlava.

Asi se nějak zapotácím, protože Danica jde ke mně. Už se netváří našťavaně, ale ustaraně. „Není ti něco?“

„Ne, jenom... já ti nevím. Tohle bylo fakt šíleně divný –“

„Pojď radši dovnitř,“ navrhone.

„Zapomněla jsem se naobědvat,“ řeknu, když mě vede do bytu. „A pak jsem jela rychle, abych se co nejdřív dostala domů.“

Danica mi pomůže k pohovce. „Asi bych měla zavolat mámě,“ řekne.

To mě vytrhne z omámení. „Ne, nevolej jí,“ odmítnu. „Nechci, aby se strchovala. Jenom se mi trochu zamotala hlava.“

Danica se posadí ke mně a vezme mě za ruku. „Ukaž oči,“ řekne a zní přitom trochu jako máma, když přepne do zdravotnického módu.

Nevzpomínám si, kdy naposledy jsme u sebe fyzicky byly takhle blízko. Když se na ni dívám, je to hodně, jako bych se dívala sama na sebe. Máme stejný teplý hnědý odstín pleti, stejné oblé, vysoké lícní kosti a stejné plné růžové rty. Na ní tyhle rysy ale vypadají tak nějak dramatictější. Vypadá jako topmodelka. Já vypadám jako hezká, ale ne tak atraktivní sestra topmodelky.

Otočí mi hlavou ze strany na stranu. Netuším, co hledá.

Nikdy jsme nebyly takové ty sestry – nejlepší kámošky, ale bývaly jsme si bližší než teď. Většinu svých make-upových dovedností Danica vypilovala trénováním na mém obličejí. Já jsem jí poskytovala přísun nových milostných románů (miluje je skoro stejně jako dřív já) a hudebních skupin. Když jsem ještě chodila s Dwaynem – to byl můj první a zatím jediný kluk –, dokonce jsme párkrát šli na rande ve čtyřech.

Teď mi Danica stiskne ruku a vypadá to, že chce něco říct, přeruší ji ale Ben. „Hele, Dee, já už musím letět. Něco mám, víš jak.“

A to něco je podvádění mojí sestry s expřítelekyní? chci se zeptat. Což by bylo naprosto směšné, protože on ji přece nepodvedl. Aspoň o tom nevím.

Odtáhnu ruku z jejího sevření a vstanu. „Fakt mi nic není.“

Dohopká k němu a společně vyjdou ze dveří.

Zapadnu zpátky do polštářů na pohovce a tře si spánky; pořád jsem ještě úplně vyvedená z míry. Byla to nějaká halucinace? Může člověk takhle halucinovat z hladu a únavy a citového rozrušení? Nebo to bylo něco jako ty živé sny, co má člověk ve chvíli, kdy se zrovna probouzí?

Odjakživa mám dobrou představivost, tohle ale bylo víc než to. To byl úplně filmový zážitek.

Žaludek mi připomene, že mám hlad.

Danica za mnou přijde do kuchyně, když se zrovna chystám na jeden z jejích brownies.

„Jdeme dneska s pár lidma na pláž, budeme dělat oheň, kdyby ses chtěla přidat,“ řekne.

Skoro buchtu upustím. „Vy jdete dneska na pláž?“ Hlavou mi probleskne záběr na Danicu, jak klopýtá pískem, hledá Bena a pak ho nachází s někým jiným. „Ben jde taky?“ zeptám se.

„No jasně.“ Přimhouří na mě oči. „A co má být? Jo aha, nech mě hádat, Ben se ti nezdá.“

„To jsem neřekla –“

„Ale tak jsi to myslela.“

Tak jsem to vůbec nemyslela, ale nevím, jak jí vysvětlit, co mám na mysli doopravdy. Jak jí mám říct, že jsem měla zvláštní vidění a bojím se, že jí dneska někdo moc ublíží?

„To je jedno,“ pokrčí rameny. Otočí se na podpatku a odběhne nahoru.